

En ljuv smak för Gud

Nyckelvers: "Du skall tvätta de inre organen och benen med vatten, och prästen skall bränna alltsammans på altaret. Det är ett brännoffer, ett matoffer, en doft som är behaglig för HERREN."
Tredje Moseboken 1:9

Utvalda skrifter:
Tredje Moseboken 1:1-17

Den symbolik som luktsinnet visar upp används i Bibeln för att förmedla tanken på uppoffring och hängivenhet. I Efesierbrevet 5:2 säger aposteln: "Vandra på kärlekens väg, liksom Kristus älskade oss och gav sig själv åt oss som ett välluktande offer åt Gud." Med detta språkbruk för Paulus våra tankar tillbaka till Israels tabernakel, där man i samband med ceremonierna brände rökelse på det gyllene altaret i det heliga rummet, vars doft trängde in genom den andra slöjan in i det allra heligaste. Instruktionerna för denna handling angav att det skulle finnas "Så skall rökelse brinna regelbundet

inför HERREN för kommande släkten." Andra Moseboken 30:1-8

Direktiven som styrde gudstjänsterna i tabernaklet var mycket exakta. På Israels försoningsdag förde översteprästen Aron blodet från syndoffren in i det allra heligaste för att stänka det på nådastolen. Innan detta skedde var det dock nödvändigt att rökelse först brändes på det gyllene altaret, så att röken och doften kunde tränga in i det allra heligaste innan Aron passerade under förhänget. Om detta inte gjordes, skulle han dö när han gick in i det allra heligaste. (Tredje Moseboken 16:11-14). Röken och doften från den brinnande rökelsen var ett bevis på att offergärningen hade utförts på rätt sätt och var godtagbar för Gud.

Djuroffer som brändes på mässingsaltaret ansågs också vara en "ljuvlig doft för HERREN", vilket framgår av vår nyckelvers och dess sammanhang. (Tredje Moseboken 1:5-9). Kött- eller sädesoffer, som brändes på altaret enligt Herrens anvisningar, ansågs på samma sätt vara en "ljuvlig doft". 2 Moseboken 1:1-9

De föregående ceremonierna i Israel som ansågs vara en "ljuv smak" pekade alla på olika sätt på Jesu

tjänst, lydnad och offer, som steg upp till Gud som ett "välldoftande offer". (Efesierbrevet 5:2). Mästarens hängivna efterföljare inbjuds också till att offra och att döpas till Jesu död. (Romarbrevet 12:1; 6:3-4). Den kristnes offergärning riktar sig särskilt till medmänniskor som är medlemmar av "Kristi kropp". 1 Korinthisarna 12:12-14, 27

I Filipperbrevet 4:18 hänvisar aposteln Paulus till det bevis på uppoffring som församlingen i Filippi visade genom att sända honom en gåva när han satt fängslad i Rom, och kallar den "ett välldoftande offer, ett välbehagligt offer, som behagar Gud". Här har vi Paulus egen auktoritet när det gäller att tillämpa lärdomarna från Israels tabernakel på församlingen. Det visar dessutom att Gud prövar uppriktigheten i vår hängivenhet till honom genom den helhjärtade uppoffring och tjänst vi gör för varandra.

Luktsinnets symbolik bör hjälpa oss att skilja mellan sann hängivenhet till Gud och enbart läpparnas bekännelse. Om vi inte känner någon "lukt" av uppoffring, kan vi undra hur djupt sanningen har gripit tag i vårt andliga liv. Vår syn på sanningen bör avslöja privilegiet att offra sig och tjäna för andras räkning, och vårt hjärtas hängivenhet till Herren bör

göra oss snabba att ge våra liv för att andra ska bli välsignade. På så sätt kommer den ljuva doften av vår hängivenhet att vara stark. Johannes 15:13; 1 Johannes 4:7-11